

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **L. H.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Zahnášem
sídlem tř. Svobody 645/2, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje**
sídlem tř. Kosmonautů 189/10, 771 36 Olomouc

o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícím v předvolání ze dne 4. 2. 2021, č. j. KRPM-70019-126/TČ-2019-140981 k provedení identifikačních úkonů,

takto:

I. Určuje se, že zásah žalovaného spočívající v předvolání ze dne 4. 2. 2021, č. j. KRPM-70019-126/TČ-2019-140981 na den 19. 2. 2021, 8:00 hodin na pracoviště Územního odboru Šumperk, oddělení hospodářské kriminality, k provedení identifikačních úkonů pro účely budoucí identifikace v podobě snímání daktyloskopických otisků, zjišťování tělesných znaků, provádění měření těla, pořizování obrazových, zvukových a obdobných záznamů a odebírání biologických vzorků umožňujících získat informaci o genetickém materiálu podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, z důvodu trestního

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

stíhání žalobce zahájeného usnesením žalovaného ze dne 21. 11. 2020, č. j. KRPM-70019-105/TČ-2019-140981 pro přečin podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, **byl nezákonný**.

II. Žalovanému **se zakazuje**, aby pokračoval v předvolávání žalobce k provedení identifikačních úkonů za účelem budoucí identifikace podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky z důvodu trestního stíhání žalobce zahájeného usnesením žalovaného ze dne 21. 11. 2020, č. j. KRPM-70019-105/TČ-2019-140981 pro přečin podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku.

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 14 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce advokáta Mgr. Michala Zahnáše, sídlem tř. Svobody 645/2, 779 00 Olomouc.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci, žaloba

1. Žalobce se žalobou domáhal ochrany před jednáním žalovaného spočívajícím v předvolání ze dne 4. 2. 2021, č. j. KRPM-70019-126/TČ-2019-140981 (dále jen „předvolání ze dne 4. 2. 2021“) k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), na základě kterého je žalovaný oprávněn pro účely budoucí identifikace snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získat informaci o genetickém materiálu. K provedení těchto úkonů mělo dojít dne 19. 2. 2021, v 8:00 hodin na pracovišti Územního odboru Šumperk, oddělení hospodářské kriminality. Žalobce byl předvolán v rámci probíhajícího trestního stíhání jeho osoby, zahájeného usnesením žalovaného ze dne 21. 11. 2020, č. j. KRPM-70019-105/TČ-2019-140981 pro přečin podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Konkrétně žalovaný žádal, aby soud určil, že specifikovaný zásah byl nezákonný, a dále aby soud určil, že žalobce není povinen se mu podrobit.
2. Žalobce v žalobě namítal, že provedením identifikačních úkonů ve smyslu § 65 zákona o policii by došlo k zásahu do jeho práva na informační sebeurčení, které garantuje právo jednotlivce rozhodnout podle vlastního uvážení zda, popř. v jakém rozsahu, jakým způsobem a za jakých okolností mají být skutečnosti a informace z jeho osobního soukromí zpřístupněny jiným subjektům. Jde o aspekt práva na soukromí v podobě práva na informační sebeurčení, výslovně garantovaný v čl. 10 odst. 3 Listiny a práva na tělesnou a duševní integritu zaručenou v čl. 7 odst. 1 Listiny. Zejména pak při odebrání biologických vzorků za účelem získání informací o genetickém materiálu. Na podporu svého názoru odkázal žalobce na nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/10.

3. Podle žalobce je nutné zásah žalovaného spatřovat již v samotné výzvě ze dne 4. 2. 2021, která sice není rozhodnutím, ale byla pro žalobce závazná a přímo vynutitelná. Tomu podle žalobce odpovídá dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu.
4. Nezákonnost jednání žalovaného pak žalobce spatřoval v neproporcionalitě zásahu do jeho práv. Žalobce zdůraznil, že žalovaný sice může postupovat dle § 65 zákona o policii způsobem, jakým postupoval, nicméně použité slovo „může“ uvedené v daném ustanovení značí, že je na správním uvážení žalovaného, zda tak učiní. Podle žalobce by měl žalovaný přistoupit k předvolání k provedení identifikačních úkonů podle uvedeného ustanovení jen v případech, kdy to nebude s ohledem na okolnosti případu nepřiměřené. Podle žalobce je smyslem identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii umožnit budoucí identifikaci osob, u kterých je podle kriminologických výzkumů typově zvýšená pravděpodobnost recidivy, a kteří by při dalším trestném činu mohli po sobě zanechat stopy (zejména u násilných trestných činů). Žalobce uvedl, že dosud nebyl odsouzen za spáchání trestného činu ani uznán vinným ze spáchání přestupku. Trestný čin, který je mu kladen za vinu, je spíše bagatelního rázu, když šlo o to, že nedostal svému závazku vrátit půjčené peníze svému kamarádovi. Výše škody měla dosáhnout 90 000 Kč. Žalobci se nedostalo žádného vysvětlení ohledně toho, proč právě vůči němu mají být úkony podle § 65 zákona o policii provedeny a proč takové jednání není nepřiměřené. Tyto informace se nedozvěděl ani ze samotného předvolání ze dne 4. 2. 2021.
5. Při jednání žalobce uvedl, že jeho požadavek, aby soud určil, že není povinen se popsaným úkonům podrobit, lze dle jeho obsahu vyložit také jako požadavek, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v opětovném předvolávání žalobce k provedení identifikačních úkonů.

B) Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Poukázal na to, že úkolem policie je podle § 2 zákona o policii chránit bezpečnost osob, majetku, veřejný pořádek a předcházet trestné činnosti. Informace získané o obviněném podle § 65 zákona o policii mohou přispět k odhalování pachatelů trestných činů, když velká část trestných činů je spáchána recidivisty (dle statistik policie tomu bylo v roce 2020 až v 22,5 %). Takový účel je podle žalovaného zcela legitimní. Osobní údaje získané podle předmětného ustanovení slouží k identifikaci osoby a nevztahují se jen k aktuálnímu trestnému činu. Mohou také přispět k odhalení pachatelů minulých trestných činů. Jejich využití si lze představit i u majetkové trestné činnosti (např. stopy na počítačové klávesnici, padělané účetní doklady). Navíc u majetkových trestných činů je jeden z nejvyšších podílů recidivujících pachatelů. Využití § 65 zákona o policii tak není omezeno jen na násilné trestné činy. V daném případě byla splněna i podmínka, že žalobce byl obviněn ze spáchání úmyslného trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, a následně byla proti němu podána obžaloba pro tento trestný čin.
7. Pokud jde o podmínku přiměřenosti jednání žalovaného, k té žalovaný uvedl, že jeho jednání nijak nepřekročilo míru nezbytnou k dosažení účelu daného postupu, jímž je ochrana bezpečnosti, svobod a zajištění veřejného pořádku. Podle žalovaného již samotný zákonodárce provedl u postupů podle § 65 zákona o policii obecný test proporcionality, jelikož pravomoc policie uvedenou v tomto ustanovení umožnil využít jen proti osobám obviněným ze spáchání úmyslných trestných činů. Pokud žalobce byl obviněn z úmyslného trestného činu, byl dostatečně osvědčen závěr o tom, že daný trestný čin

spáchal, a mohl tak předpokládat, že pokud páchal úmyslnou trestnou činnost, může nést negativní následky s ní spojené. Již ve fázi obvinění bylo tak možné považovat žalobce za rizikového. Skutečnost, že se žalobce dříve nedopustil úmyslného trestného činu, je pro posouzení věci irelevantní.

8. Podle žalovaného navíc není zřejmé, v čem konkrétně měl zásah do jeho práv spočívat, když jej řádně nespecifikoval. Jelikož identifikační úkony nebyly dosud provedeny, může být jediným zásahem budoucí evidence získaných údajů. Proti té se bude moct bránit jinými prostředky. Podle žalovaného tak byly zohledněny všechny okolnosti případu a zásah žalovaného nelze považovat za nepřiměřený.

C) Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

9. Z předloženého spisového materiálu soud pro účely svého rozhodnutí zjistil, že usnesením žalovaného ze dne 21. 11. 2020, č. j. KRPM-70019-105/TČ-2019-140981 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro přečin podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, který měl žalobce spáchat tím, že v úmyslu vylákat finanční prostředky pro svou potřebu si měl od poškozeného Oldřicha Picka, svého kamaráda, nadvakrát půjčit peněžní částku v celkové výši 90 000 Kč, ačkoliv věděl, že ji s ohledem na své příjmy a množství exekucí nebude schopen vrátit, což také neučinil. Týž den byl žalobce poprvé předvolán k provedení úkonů podle § 65 zákona o policii, a to na den 15. 12. 2020. Jelikož k provedení těchto úkonů nedošlo, byl opětovně předvolán dne 15. 12. 2020 na den 21. 12. 2020. Tentýž den podal žalobce stížnost, ve které si stěžoval na nezákonnost postupu žalovaného. Stížnost žalobce vyřídil žalovaný přípisem ze dne 26. 1. 2021, č. j. KRPM-70019-121/TČ-2019-140981, ve kterém konstatoval, že jeho postup není nezákonný. Následně byl žalobce předvoláním ze dne 4. 2. 2021 předvolán k provedení úkonů podle § 65 zákona o policii na den 19. 2. 2021. S ohledem na podanou žalobu k provedení identifikačních úkonů nedošlo. V předvolání ze dne 4. 2. 2021 je citován § 65 odst. 1 písm. a), odst. 2 a odst. 3 zákona o policii. Dále je v něm uvedeno poučení, že žalobce může být předveden, pokud se na výzvu nedostaví. Dne 11. 3. 2021 byla na žalobce podána obžaloba pro přečin podvodu pro shora specifikovaný skutek. Z podané obžaloby mj. vyplývá, že žalobce nebyl v minulosti odsouzen za spáchání trestného činu ani uznán vinným ze spáchání přestupku. O obžalobě nebylo dosud pravomocně rozhodnuto.

D) Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal postup žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl ke dni rozhodnutí soudu podle § 87 odst. 1 část věty před středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). U ústního jednání dne 24. 8. 2021 setrvali účastníci na svých stanoviscích. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Podle § 82 s. ř. s. *„každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný“*.
12. Pro poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. je nezbytné splnit pětici kumulativních podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu, nebo v jeho důsledku bylo

proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65; č. 603/2005 Sb. NSS).

13. Podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii platí, že „*policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu, snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení*“. Odst. 2 téhož ustanovení stanoví, že „*nelze-li úkon podle odstavce 1 pro odpor osoby provést, je policista po předchozí marné výzvě oprávněn tento odpor překonat. Způsob překonání odporu musí být přiměřený intenzitě odporu. Překonat odpor osoby nelze, jde-li o odběr krve nebo jiný obdobný úkon spojený se zásahem do tělesné integrity*“.
14. Podle § 11 písm. c) zákona o policii platí, že „*policista a zaměstnanec policie jsou povinni postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nebo osob nezúčastněných nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem*“.
15. Předně se krajský soud zabýval tím, zda již samotné předvolání ze dne 4. 2. 2020 může být nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s.
16. Krajský soud uvádí, že žalovaný při realizaci předvolání ze dne 4. 2. 2021 nevystupoval jako orgán činný v trestním řízení, nýbrž jako správní orgán, který vytvářel databázi údajů využitelných při pátrání po trestné činnosti a jejím potírání (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2013, sp. zn. I. ÚS 2661/13 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č. j. 9 As 168/2015-43).
17. Judikatura Nejvyššího správního soudu již v minulosti dospěla k závěru, že při posuzování toho, zda může výzva sama o sobě představovat zásah, proti němuž je přípustná žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s., je třeba vycházet z jejího konkrétního obsahu (viz např. rozsudek ze dne 30. 1. 2007, č. j. 2 Aps 6/2006-70). Za zásah, resp. pokyn správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s. lze dle konstantní judikatury považovat výzvu v případě, že je pro adresáta závazná a je na něm přímo vynutitelná. Například v rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 Aps 5/2007-53, Nejvyšší správní soud vyslovil, že zásahem jsou „*obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a ty jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu. Kromě neformálnosti samotného zásahu je neformální i donucení v případě nerespektování pokynu či příkazu (...)*“ (k uvedenému viz také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Aps 3/2007-91, č. 2199/2011 Sb. NSS).
18. Ochrana proti výzvě prostřednictvím žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu či donucení správního orgánu, která je pro jejího adresáta závazná a vynutitelná, „*je přiléhavá i z hlediska efektivity soudní ochrany. Tento typ žalob je totiž ze zákona určen k přednostnímu projednání (§ 56 odst. 3 s. ř. s.), a soud tak má u zásahové žaloby směřující proti výzvě možnost se do věci vložit dříve, než dojde k nevratnému zásahu do práv adresáta výzvy*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016-84). Důvod, ze kterého je výzva k určitému konání (jako závazný a vynutitelný pokyn spojený s určitými povinnostmi) kvalifikována jako zásah, tedy tkví v nutnosti garantovat jednotlivci dostatečně rychlou ochranu jeho zaručených práv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2014, č. j. 2 As 35/2014-109).

19. Předvolání ze dne 4. 2. 2021, které směřovalo proti žalobci, lze bezpochyby považovat za závazný a přímo vynutitelný úkon, a tedy i za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť v případě jeho nerespektování mohl žalovaný vymoci osobní účast žalobce předvedením (o tom byl žalobce také poučen v samotném předvolání). Charakter tohoto úkonu totiž netkví v pouhém sdělení o stavu určitých věcí nebo určitého řízení. Jeho obsah je natolik spojen s negativními důsledky, které mohou žalobce za určitých zákonem předvídaných podmínek postihnout, že již tuto situaci lze považovat za zkrácení subjektivních práv žalobce. Dá se totiž předpokládat, že žalobce je ovlivněn snahou předejít možnému předvedení prostřednictvím příslušných orgánů Policie ČR. Rozhodnutí dostavit se k provedení identifikačních úkonů tak nelze považovat za projev svobodné vůle, nýbrž za způsob neformálního donucení [srov. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Aps 3/2007-91, č. 2199/2011 Sb. NSS (tento se sice týkal pokynu správce daně, nicméně je zřejmá paralela s nyní posuzovaným zásahem)].
20. S ohledem na tento závěr se krajský soud dále zabýval tím, zda byl zásah spočívající v předvolání ze dne 4. 2. 2021 souladný se zákonem.
21. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že k předvolání a následnému provedení úkonů podle § 65 zákona o policii může dojít při kumulativním naplnění těchto podmínek: 1) jedná se o plnění úkolů policie, 2) pro účely budoucí identifikace, 3) osoba, vůči níž úkon směřuje, byla obviněna ze spáchání úmyslného trestného činu, 4) provedení identifikačních úkonů je s ohledem na okolnosti případu přiměřené.
22. Mezi účastníky v zásadě není spor o tom, že podmínky 1) až 3) byly splněny (k čemuž se připojuje i soud). Rozdílné jsou však představy ohledně přiměřenosti předvolání ze dne 4. 2. 2021. Tímto kritériem se proto soud dále zabýval.
23. Předně soud musí odmítnout názor žalovaného a jeho odkaz na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2017, č. j. 31 A 122/2017-119, který dospěl k závěru, že již sám zákonodárce provedl obecný test proporcionality, když postup Policie ČR omezil pouze na úmyslné trestné činy. Judikatura Nejvyššího správního soudu totiž vyznívá odlišně. Příkladem lze poukázat na rozsudek ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 13/2017-93, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je vždy nutné „*zvážit proporcionalitu potenciálního zásahu do práva na informační sebeurčení předvolané osoby, a to s ohledem na specifické okolnosti každého jednotlivého případu*“. Stejný závěr pak vyplývá z rozsudku téhož soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 As 335/2017-33, který žalovaným odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil. V obecné rovině pak tentýž závěr vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 4. 2020, č. j. 2 As 164/2019-30 (byť se uvedený rozsudek vztahoval k uchovávání již odebraných biologických vzorků, soud zmínil, že při práci s biologickými vzorky je vždy nutné posuzovat konkrétní okolnosti případu). Zdejší soud se s názorem Nejvyššího správního soudu ztotožňuje a má za to, že je nutné jej aplikovat i v nyní projednávaném případě.
24. Samotné předvolání ze dne 4. 2. 2021 žádné důvody, které by vypovídaly o přiměřenosti zásahu do práv žalobce, neobsahuje. To ještě neznačí jeho nezákonnost, neboť uvedené předvolání není správním rozhodnutím, které by muselo obsahovat odůvodnění. Tyto důvody nevyplývají ani ze sdělení žalovaného ze dne 26. 1. 2021, č. j. KRPM-70019-121/TČ-2019-140981, kterým žalovaný vyřídil žalobcovu stížnost na postup žalovaného. Soud tak při posuzování přiměřenosti zásahu hodnotil skutečnosti uvedené účastníky a vyplývající ze správního spisu.

25. V rámci identifikačních úkonů je žalovaný oprávněn provést také odběr biologických vzorků umožňujících získání informací o genetickém vybavení. Sběr, uchovávání a zpracování profilu DNA představuje významný zásah do práva na soukromí osoby, které se tento profil DNA týká ve smyslu čl. 7 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (obecně k zásahu do tohoto práva srov. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci S. a Marper proti Spojenému království č. 30562/04 a 30566/04, ze dne 4. 12. 2008, ve věci Aycaguer proti Francii č. 8806/12 ze dne 22. 6. 2017 nebo ve věci Dragan Petrovič proti Srbsku č. 75229/10 ze dne 14. 4. 2020). Odběrem genetického materiálu a následným získáním profilu DNA lze totiž získat nejen identifikační údaje konkrétní osoby, nýbrž i údaje o její rodině a zdravotním stavu. Vždy pak existuje riziko případné ztráty nebo zneužití takto nesmírně citlivých osobních údajů. S tvrzením žalobce ohledně zásahu do jeho práv se proto soud zcela ztotožňuje. Vedle toho však stojí silný veřejný zájem na odhalování trestných činů a jejich pachatelů, který v sobě zahrnuje i ochranu života, zdraví a majetku osob.
26. Při hodnocení těchto kolidujících zájmů soud vycházel zejména z okolností vypovídajících o osobě žalobce a o trestném činu, který je žalobci kladen za vinu (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2020, č. j. 2 As 164/2019-30).
27. V nyní projednávané věci byl žalobce obviněn ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, který měl spáchat zjednodušeně řečeno tak, že si od svého známého půjčil peníze v celkové výši 90 000 Kč, ačkoliv věděl, že zapůjčené peníze nebude schopen vrátit. Žalobce před obviněním ze spáchání uvedeného trestného činu nebyl odsouzen ze spáchání trestného činu ani nebyl uznán vinným ze spáchání přestupku.
28. Podle názoru soudu je nutné vzít v úvahu, že žalobce byl před svým obviněním bezúhonný, nespáchal ani přestupek a byl obviněn z přečinu, tedy nejméně závažné kategorie trestných činů (srov. § 14 trestního zákoníku), který lze s ohledem na okolnosti spáchání považovat spíše za bagatelní (byť soud nepochybně společenskou škodlivost takového jednání), a který stojí spíše na pomezí trestných činů a občanskoprávních deliktů. Ze spisového materiálu nevyplývaly a ani nebyly před soudem tvrzeny žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývala důvodná obava, že by mohl žalobce v budoucnu páchat trestnou činnost a bylo tak nutné uchovávat jeho osobní údaje (zejména pak DNA). Pokud žalovaný uvádí, že dosavadní bezúhonnost žalobce není relevantní, pak se mylí. Jedná se o zásadní (nikoliv však rozhodující) okolnost. Naproti tomu soud souhlasí s argumentací žalovaného, že žalobce je obviněn z majetkové trestné činnosti, která je ve velké míře páchána recidivisty, nicméně to je v zásadě jediný akceptovatelný argument žalovaného, který sám o sobě neodůvodňuje aplikaci § 65 zákona o policii. Skutečnost, že se žalobce měl dopustit úmyslného trestného činu, není možné přeceňovat, neboť se současně jedná o základní podmínku aplikace daného ustanovení. Z tvrzení žalovaného ani ze spisového materiálu tak nevyplývaly žádné zásadní okolnosti, které by odůvodnily aplikaci § 65 zákona o policii, a které by odůvodnily natolik zásadní zásah do práv žalobce, kterým odběr genetického materiálu bezpochyby je.
29. Provedení identifikačních úkonů si lze podle názoru soudu představit (příkladem) u pachatelů recidivistů, pachatelů zvláště závažných zločinů, pachatelů násilných trestných činů (proti životu a zdraví, proti svobodě, proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti, některých trestných činů obecně nebezpečných), případně za okolností, které budou jinak odůvodňovat zásadní zásah do soukromí pachatelů.

30. Podle názoru krajského soudu tak byl zásah spočívající v předvolání ze dne 4. 2. 2021 s ohledem na uvedené okolnosti týkající se osoby žalobce a trestného činu, který je mu kladen za vinu a při zohlednění závažnosti zásahu do práv žalobce při odběru genetického materiálu, nepřiměřený.
31. Krajský soud dále přihlédl ke skutečnosti, že žalovaný žalobce k provedení úkonů podle § 65 zákona o policii předvolal již celkem třikrát. Z postupu žalovaného tak pramení snaha přimět žalobce, aby se uvedeným identifikačním úkonům podrobil. Podle názoru soudu tak reálně hrozí, že by žalovaný mohl ve svém jednání, které soud označil za nezákonné, pokračovat. S ohledem na to rozhodl krajský soud podle § 87 odst. 2 s. ř. s. tak, že zakázal žalovanému, aby v předvolávání žalobce k identifikačním úkonům podle § 65 zákona o policii pokračoval z důvodu shora specifikovaného trestního stíhání žalobce.

E) Závěr a náklady řízení

32. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.
33. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení plně úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2 000 Kč, dále spočívají v odměně za tři úkony právní služby zástupce žalobce v podobě přípravy a převzetí zastoupení, podání žaloby a účasti na jednání dne 24. 8. 2021, přičemž odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů 3 100 Kč, celkem tedy 9 300 Kč, dále k tomu žalobci náleží za každý úkon právní služby paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, náleží mu i její náhrada, a to ve výši 21 % počítaných z částky 10 200 Kč. Celkové náklady navrhovatele činí 14 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být **zastoupen advokátem**; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 24. srpna 2021

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu